

АНТИГОНА ЛЮБОМИР ПИПКОВ

lib 49-07
43

AND TANTHA
91140201A
CONTIN

АНТИГОНА 43
ОПЕРА В 5 КАРТИНИ
И ПРОЛОГ
ЛЮБОМИР ПИПКОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"- Русе

120000890791

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

490884

DA ANO 1774
NINTWA 1774
T O O 1774
CO 1774 1774

1774 1774 1774 1774 1774 1774 1774 1774 1774 1774

ЛЮБОМИР ПИПКОВ

Любомир Пипков е един от най-значителните български композитори. Голяма част от неговите произведения са истинско завоевание на нашата нова музикална култура. Пипков е автор на две симфонии, симфонията концертанте за виолончело и оркестър, оперите „Янните девет братя“ и „Момчил“, поемата „Сватба“, „Оратория за нашето време“, Концерт за цигулка и оркестър, оркестрови и инструментални пьеси, хорови, солови и масови песни, камерна, филмова и сценична музика и др. Всички тия произведения притежават ярък национален облик. Особено характерна черта на творчеството на Любомир Пипков е идейната насоченост на голяма част от произведенията му, което определя и особеното му значение за развоя на нашата музика.

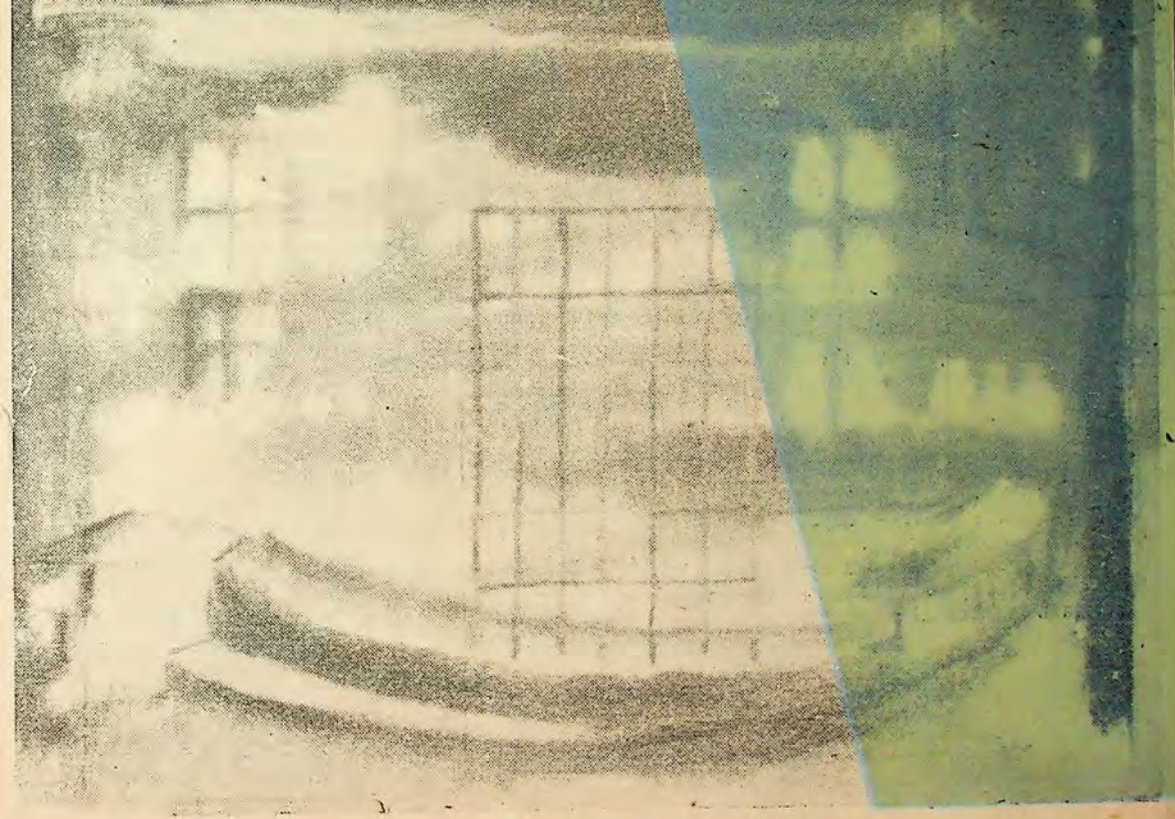
Любомир Пипков е роден на 19. IX. 1904 година в Ловеч. Баща му — композиторът Панайот Пипков, нямал намерение да направи от девето си музикант, но когато то проявява явно дарование, той се заема с

неговата подготовка. Пипков учи в Музикалното училище в София, а след като го завършва заминава да учи музика в Париж. Тук той постъпва в „Екол нормал де мюзик“ като ученик по композиция на Пол Дюка и по пиано на Иван Лефевюр. През 1939 година Пипков се завръща в България и постъпва в Народната опера, отначало като корепетитор, после като диригент на хора. След 9. IX. 1944 година става директор на Операта.

Още в началото на своя творчески път Любомир Пипков си поставя сериозната и отговорна задача да работи за изграждането на българския национален музикален стил. Придържайки се винаги към така поставената си цел, той се стреми да изхожда от интонационното и ритмично богатство на нашето народно звукотворчество, като постига забележителни резултати в това отношение. Но не само това сближава произведенията на Любомир Пипков с българския дух. Националният елемент не е само външна страна на неговата музика. Пипков влага винаги такова идейно съдържание на своите творби, че те стават близки и достъпни до голямото мнозинство от слушателите.

Любомир Пипков развива извънредно широка дейност като общественик.

За неговите големи заслуги към българската музикална култура Любомир Пипков е удостоен със званието „Народен артист“ и става три пъти лауреат на Димитровска награда.

РОЖБА НА НАШЕТО ВРЕМЕ

АНТИГОНА!

Възторжената поема за величието на една славна епоха, която ражда герои, се слива с творческото дързновение на нейните автори, които освободиха сцената от ризниците, шпагите и напърфюмираните салони и ни посказаха живия, близкия човек, човекът на нашето време!

Всяка неправда ражда една Антигона — такава е Жана Дарк, Зоя Космодемьянская, Раймонда Диен, такава е и малката Ана от операта.

В името на какво Ана извършва своя подвиг?

В името на своя народ, в името на неговото право, в името на неговото светло и щастливо бъдеще!

Величествено звучи финалния химн на свободата:

„Ние изстрадахме великото си право

да бъдем само твои,

Свобода! Свобода!“

Ето голямата идея, която е вълнувала създателите на творбата.

Тя вече е факт! — Творба близка и разбираема за всеки на когото е скъп поривът и пулсът на нашето време.

Генералната преценка ще даде най-големият съдник: ПУБЛИКАТА.

Ще възтържествува ли в убедителен художествен образ силата и красотата на нашата велика епоха?

Борис Хинчев

Ст. Трифонов

АНТИГОНА

опера в 5 картини, пролог и 3 хорови интермедии
от ЛЮБОМИР ПИПКОВ

по либрето на Владимир Башев и Панчо Панчев

Л И Ц А :

АНА

ИРИНА, сестра на Ана

ТЯХНА СЪСЕДКА

ЕМИЛ КРУМОВ

КАПИТАН

ТЕРЗИЕВ, стар учител

КРУМОВ, областен управител

ДИРЕКТОР НА ГИМНАЗИЯ

УЧИТЕЛКА ПО ЛИТЕРАТУРА

— сопран

— мецо-сопран

— мецо-сопран

— тенор

— тенор

— баритон

— бас

— бас

— мецо-сопран

Диригент: БОРИС ХИНЧЕВ

Диригент на хора: Н. НИКОЛАЕВ

Постановка: СТ. ТРИФОНОВ

Скици за декор: П. ПОПОВ

Скици за костюми: Л. ПОПОВА

ПРОЛОГ

Областен град в провинцията. Утрив.

Зрялостният изпит по литература в гимназията започва. На Ана Антонова, най-силната ученичка в класа, се пада да говори за драмата на Софокъл „Антигона“. Тя подхваща с увлечение отговора си. Възхвалява чувството за дълг в образа на античната героиня, която я прави близка на съвременните хора. Директорът не е съгласен с таква разбиране, но старият учител Терзиев я подкрепя.

Отвън нахлува глъчка, чува се биене на барабан. Глашатаят съобщава, че известният партизанин Стоил Антонов е ликвидиран и захвърлен на площада за назидание. Ана се олюлява. Стоил е нейн брат.

Разтроен, Терзиев изтичва навън.

ПЪРВА КАРТИНА

Късна вечер. В дома на покрусеите сестри Ана и Ирина е дошла съседка. Тя оплаква Стоил и утешава момичетата. Ана бавно се съвзема от мъчителното вцепенение. Тя разпитва сестра си. Ирина предава разказа на очевидци. У Ана назрява решение, въпреки забраната, да се промъкне на площада и отвлече трупа на любимия си брат. Тя подканва сестра си да тръгне с нея. Несмелата и разсъдлива Ирина се опитва да я разубеди. Непоколебима, Ана отива сама.

ПЪРВА ХОРОВА ИНТЕРМЕДИЯ

Хорът славя дързостта на Ана. Въпреки смъртта на Стоил, хорът е щастлив. Той предчувствува, че ще се роди един подвиг.

ВТОРА КАРТИНА

Полунощ. В кабинета на областния управител. Жандармерийският капитан докладва какво е свършил. Неговата жестокост и цинизъм дразнят Крумов. Той освобождава капитана и потъва в мисли. Не си е представял Велика България такава, каквато я направили озверелите фишисти от рода на капитана. Пред очите му не се ли руши идеалът, на който служи преданно и наивно дълги години? Смътно го тревожи мисълта, не са ли по-прави тези хора, които са плъзнали с пушки в ръце по планините. Те имат поне вяра, а той?

Нерадостните мисли са прекъснати от Емил, сина на Крумов, който току що се връща от София. Младият студент се е движил в друга среда и противоречията между него и баща му вече са явни. Емил е смуген от смъртта на Стоил. В чифлика на Крумови ратайските деца Стоил, Ана и Ирина са раснали заедно с Емил. Острият разговор изненадва бащата. Пред сина си той се опитва да оправдае безчовечните постъпки на властта.

Влиза капитанът. Той съобщава, че една сянка се приближила до трупа на убития и понечила да го вдигне. Капитанът носи едно коланче от ученическа престилка, намерено на площада. Емил се досеща, чие може да бъде то. Той обича Ана. Капитанът съобщава, че е арестувал Терзиев. Крумов е възмутен. Той нарежда да въведат стария учител, изслушва го и после го освобождава.

ВТОРА ХОРОВА ИНТЕРМЕДИЯ

Хорът размишлява върху драмата на хората, които в тия страшни времена стоят на кръстопът.

ТРЕТА КАРТИНА

В дома на Антонови. Ана е потресена от срещата с мъртвия си брат. Влиза Емил. Ана проси топлота и утеха. Емил моли своята любима да не се излага на опасност. Но

у Ана пламти вече пламъкът на една идея — нравствен дълг, по-силен от всичко. Ана е твърдо решена да изпълни тази вътрешна повеля.

ТРЕТА ХОРОВА ИНТЕРМЕДИЯ

Хорът мисли за любовта, която преодолява една страст в името на една идея.

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА

В кабинета на областния управител. Тежка е била последната нощ на Крумов. Той посредча утрото разкъсан от колебания. Плаши го непонятната правота и сила на този Стоил, който е мъртъв, а предопределя държанието на всички хора наоколо.

Капитанът въвежда Ана. Тя е заловена при повторния опит да спаси трупа на брат си от поругание. Крумов познава добре момичето. С доброжелателни въпроси той я кара да признае, че само сестринската обич ще да е единствената подбуда. Ана гордо отхвърля спасителния отговор. Диалогът между двамата се изостря.

Влиза Ирина. Тя моли милост. Крумов е непреклонен. Тогава Ирина издава, че Ана е годеница на Емил.

Крумов изпъжда момичетата и повиква Емил. Бащата негодува, че синът му обича сестрата на един държавен престъпник. Момъкът защитава правото на своята любов. Крумов не се вслушва. „Нощта на мойто колебание завърши“ казва той. Емил си тръгва обезкуражен, но в душата му трепва скрита закана.

ПЕТА КАРТИНА

Утрин. Площадът. Хорът славя смелостта на момичето, което за една нощ намери път към подвига.

Извеждат Ана. Трогателна е раздялата с нейните съграждани. Крумов се обръща към Ана. Той намежда за желанието си да я спаси и подчертава, че тя си е виновна за всичко.

Повеждат Ана към столичния град, където ще бъде съдена.

Идва Терзиев. Той укорява бившия си ученик Крумов, че е предал Ана в ръцете на главорези. Крумов се оправдава. Хорът се вмесва в техния разговор. Областният управител е въбесен, но душата му е раздвоена. Той праща войници да върнат Ана.

В този момент се втурва капитанът. Той съобщава ужасната вест за смъртта на Ана и Емил, който посрещнал конвоя и се опитал да спаси своята любима.

Башата е сломен.

Хорът тържествува. Той пее за прииждащата свобода.

